

Sygn. akt IV P 374/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 grudnia 2016r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Werocy

Protokolant: Monika Kałużna

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 13 grudnia 2016 r. we W.

sprawy z powództwa R. J.

przeciwko M. B. prowadzącemu działalność gospodarczą pod firmą (...) w Ś.

o wynagrodzenie za pracę

I. powództwo oddała;

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 675 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

III. koszty sądowe zalicza na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Powód R. J., pozwem wniesionym w dniu 4 maja 2016r. (data stempla pocztowego), domagał się zasądzenia od pozwanej M. B. prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą (...) w Ś., kwoty 3.783,48zł, tytułem wynagrodzenia za pracę za okres od maja do lipca 2015 roku, wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty:

- 284,48 zł od dnia 11 czerwca 2015r. do dnia zapłaty,
- 1.750 zł od dnia 11 lipca 2015r. do dnia zapłaty,
- 1.750 zł od dnia 11 sierpnia 2015r. do dnia zapłaty

oraz kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu żądania pozwu wskazał, że w dniu 15 maja 2015r. strony zawarły ustną umowę o pracę na czas określony, na mocy której świadczył na rzecz pozwanej pracę do dnia 31 lipca 2015r. jak również, że umowa o pracę uległa rozwiązaniu z upływem czasu na jaki została zawarta. Podał, że należne mu wynagrodzenie za pracę ustalone zostało

w wysokości 1.750 zł brutto jednak nie została oznaczona częstotliwość wypłat wynagrodzenia. Podniósł, że pomimo tego, iż świadczył pracę na rzecz pozwanej nie uzyskał umówionego wynagrodzenia. Kolejny powód wskazał, że po upływie roku podatkowego pozwany przesłał mu PIT-11, w którym wskazał, że uzyskał on przychód w wysokości 3.783,48zł. Podał, że z uwagi na powyższe wystąpił do ZUS-u w celu wydania zaświadczenia dotyczącego zgłoszenia do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych i dalej, że z uzyskanego dokumentu wynika, że pozwany opłacał na jego rzecz składki na ubezpieczenie społeczne w okresie od 15 maja 2015r. do 31 lipca 2015r. Wskazał, że w dniu 23 marca 2016r. wezwał pozwanej do zapłaty należnego wynagrodzenia jednakże w/w wezwanie pozwany

pozostawił bez odpowiedzi nie regulując należności na jego rzecz. Nadto podał, że w dniu 12 kwietnia 2016r. wystąpił do pozwanego o wydanie świadectwa pracy wobec czego pozwany wystawił mu świadectwo pracy potwierdzające, że był zatrudniony w firmie pozwanego w okresie od 15 maja 2015r. do 31 lipca 2015r.

Nakazem zapłaty, wydanym w postępowaniu upominawczym, z dnia 10 maja 2016r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, nakazał pozwanemu M. B. prowadzącemu działalność gospodarczą pod firmą (...) w Ś., aby zapłacił powodowi R. J. kwotę 3.783,48 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty:

- 284,48 zł od dnia 11 czerwca 2015r. do dnia zapłaty,
- 1.750 zł od dnia 11 lipca 2015r. do dnia zapłaty,
- 1.750 zł od dnia 11 sierpnia 2015r. do dnia zapłaty

i kwotę 900 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego oraz na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia) kwotę 25 zł tytułem części opłaty sądowej od pozwu, od uiszczenia której powód jest zwolniony z mocy ustawy w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu albo wniósł w tymże terminie sprzeciw.

Od wydanego nakazu zapłaty pozwany wniósł sprzeciw zaskarżając nakaz zapłaty w całości i wnosząc o oddalenie powództwa, wobec spełnienia świadczenia przed wytoczeniem powództwa, oraz zasądzenie od powoda kosztów postępowania w kwocie 1.217zł, w tym opłaty skarbowej od pełnomocnictwa - 17 zł oraz kosztów zastępstwa procesowego - 1.200 zł.

Przyznając fakt zatrudnienia powoda na podstawie ustnej umowy o pracę zawartej w dniu 15 maja 2015r. na czas określony, na okres do dnia 31 lipca 2015r. wskazał, iż wysokość należnego powodowi wynagrodzenia za pracę ustalona została w wysokości 1.900zł brutto nie zaś jak podał powód w kwocie 1.750zł brutto. Podał, że należne wynagrodzenie za pracę powód otrzymywał regularnie poprzez wypłatę gotówki, na początku każdego miesiąca. Wskazał, iż to właśnie dzień otrzymania wynagrodzenia, tj. 2 lipca 2015r. był ostatnim dniem pracy powoda w jego firmie, gdyż wówczas powód odebrał wynagrodzenie za pracę za miesiąc czerwiec oraz za okres do końca urlopu wypoczynkowego, który miał mieć miejsce w lipcu 2015 roku, zaś od 3 lipca 2015r. zakład pracy był nieczynny, gdyż wszyscy pracownicy przebywali na urloпах natomiast po tym okresie powód nie stawiał się już do pracy. Kolejno pozwany podniósł, iż przyczynę braku stawiennictwa powoda w pracy należy upatrywać w udzielonej mu przez pozwanego pożyczce na kwotę 5.000 zł celem umożliwienia zakupu samochodu dla żony powoda, gdyż w jego ocenie powód próbował wykorzystać brak pisemnego potwierdzenia udzielenia mu pożyczki i ewentualne utrudnienia jakie pozwany miałby przy dochodzeniu jej zwrotu. Nadto pozwany wskazał, iż kontaktował się telefonicznie z powodem prosząc go o wyjaśnienie nieobecności w pracy jednak w trakcie rozmowy uzyskał od powoda informację, że ten nie zamierza już wracać do pracy a kwotę 5.000 zł zwróci pozwanemu w odpowiednim czasie, co jednak nie nastąpiło. Podał, że do dnia otrzymania wezwania do zapłaty nie był w żaden sposób informowany o roszczeniach powoda, nie wiedząc, że takowe w ogóle w ocenie powoda istnieją. Pozwany zaznaczył, iż dla oceny prawdziwości twierdzeń powoda istotne znaczenie ma fakt, iż przez okres 8 miesięcy powód nie poczynił żadnego kroku w celu wyegzekwowania rzekomego zaległego wynagrodzenia za pracę. Nadto podał, iż zgodnie z dowodami przedstawionymi przez powoda prawidłowo odprowadził składki na ubezpieczenia społeczne oraz chorobowe jak również zaliczki na podatek dochodowy. Wskazał, iż powód pracował już wcześniej w jego zakładzie pracy i nie sygnalizował żadnych problemów związanych z wypłatą wynagrodzenia, co ma istotne znaczenie w sprawie bowiem wskazuje na jego uczciwość zarówno wobec powoda jak i pozostałych pracowników. Zaznaczył przy tym, że prowadzone przez niego przedsiębiorstwo jest niedużym zakładem pracy, w którym wszyscy znają się osobiście zaś między pracownikami i pracodawcą panują relacje przyjacielskie, które nie charakteryzują się formalizmem w podejściu do pracownika.

W piśmie procesowym z dnia 20 lipca 2016r. powód zmienił żądanie pozwu w ten sposób, że wniósł o zasądzenie od pozwanego kwoty 3.783,48zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty:

- 1.140 zł od dnia 11 czerwca 2015r. do dnia zapłaty,
- 1.900 zł od dnia 11 lipca 2015r. do dnia zapłaty,
- 743,48 zł od dnia 11 sierpnia 2015r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu stanowiska podał, iż nie otrzymał umówionego wynagrodzenia za pracę a przy tym zaprzeczył, że strony umówiły się na pracę na czas określony do 31 lipca 2015r. wskazując, że strony zawarły umowę o pracę bez określenia końcowego terminu

w związku z czym była to umowa zawarta na czas nieokreślony. Kolejno powód zaznaczył, że faktycznie nie świadczył na rzecz pozwanego pracy od dnia 2 lipca 2015r. niemniej - jak podał – było to spowodowane tym, że pozwany nie wypłacał na jego rzecz wynagrodzenia za pracę. Podkreślił jednocześnie, że pozwany nie tylko nie wypłacił mu wynagrodzenia ale również nie wypłacił mu wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych oraz diet z tytułu wyjazdu poza siedzibę pracodawcy i miejsce świadczenia pracy. Odnosząc się do zarzutu pozwanego nie podejmowania przez niego żadnych kroków przez okres 8 miesięcy

w celu wyegzekwowania należności podniósł, że nie był w stanie wykazać wiążącej go

z pozwanym umowy o pracę, gdyż umowa ta została zawarta ustnie oraz nie miał wiedzy, że pozwany odprowadzał za niego składki na ubezpieczenie społeczne, zdrowotne, Fundusz Pracy oraz podatek dochodowy, bowiem taką wiedzę powziął dopiero po otrzymaniu dokumentu PIT -11, po którym to doręczeniu zwrócił się do ZUS o wydanie zaświadczenia

o zgłoszeniu do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych, z którego wynika, że w okresie od 15 maja 2015r. do 31 lipca 2015r. podlegał ubezpieczeniom społecznym i dopiero wówczas tj. w dniu 31 marca 2016r. wezwał pozwanego do zapłaty zaległego wynagrodzenia. Nadto zarzucił, że w 2015 roku nie łączyła go z pozwanym żadna umowa pożyczki.

Strona pozwana podtrzymała żądanie oddalenia powództwa.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany M. B., na podstawie wpisu do ewidencji działalności gospodarczej, prowadzi działalność gospodarczą, pod firmą (...)

w miejscowości Ś., w ramach której zajmuje się m.in. produkcją pozostałych wyrobów stolarskich i ciesielskich dla budownictwa.

Dowód:

- wydruk z (...), k. 4, 33

Powód R. J. był zatrudniony u pozwanego w okresie od dnia 5 października 2011r. do dnia 10 lutego 2014r., na podstawie umów o pracę zawartych na czas określony,

w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku pracownika produkcji – stolarza.

Dowód:

- umowa o pracę z dnia 5 października 2011r., k. 54 oraz w aktach osobowych powoda,

- umowa o pracę z dnia 31 grudnia 2013r., w aktach osobowych powoda,

- świadectwo pracy z dnia 10 lutego 2014r., w aktach osobowych powoda,

W dniu 15 maja 2015r. strony zawarły ustną umowę o pracę na czas określony, na mocy której powód miał świadczyć pracę w okresie od dnia 15 maja 2015r. do dnia 31 lipca 2015r., w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku pracownika produkcji – stolarza, za wynagrodzeniem miesięcznym wynoszącym 1.900zł brutto.

W związku z zawartą umową pozwany zgłosił powoda, jako pracownika, do ubezpieczeń społecznych, tj. ubezpieczenia chorobowego, emerytalnego, rentowego, wypadkowego i zdrowotnego w okresie od dnia 15 maja 2015r. do dnia 31 lipca 2015r.

Umowa w formie pisemnej została przygotowana dla powoda przez pozwanego jednak, ostatecznie, nie została przedstawiona powodowi do podpisania.

Dowód:

- świadectwo pracy z dnia 31 lipca 2015r., k. 9 i 52 oraz w aktach osobowych powoda
- zaświadczenie o zgłoszeniu do obowiązkowych ubezpieczeń, k. 6 i 56
- listy płac za miesiąc maj - lipiec 2015 roku, k. 26-28
- zeznania świadka J. J., k. 71-76
- zeznania świadka W. K., k. 71-76
- zeznania świadka A. M., k. 71-76
- zeznania świadka M. O., k. 92-95
- zeznania świadka G. W., k. 92-95
- przesłuchanie powoda R. J., k. 92-95
- przesłuchanie pozwanego M. B., k. 92-95

W związku z zawartą umową o pracę powód świadczył pracę na rzecz pozwanego w okresie od dnia 15 maja 2015r. do dnia 2 lipca 2015r., w pełnym wymiarze czasu pracy, wykonując czynności na stanowisku stolarza.

W okresie od dnia 3 lipca 2015r. do dnia 13 lipca 2015r. w prowadzonym przez pozwanego zakładzie produkcyjnym zarządzona została przerwa w produkcji, wobec czego wszyscy pracownicy zatrudnieni u pozwanego, w tym powód, korzystali w tym okresie z urlopu wypoczynkowego.

Po zakończeniu urlopu wypoczynkowego, powód nie stawiał się w pracy.

Wobec tego pozwany skontaktował się z powodem celem wyjaśnienia przyczyny niestawiennictwa powoda w pracy. W trakcie rozmowy powód poinformował pozwanego, że nie wróci do pracy.

Dowód:

- świadectwo pracy z dnia 31 lipca 2015r., k. 9 i 52 oraz w aktach osobowych powoda
- zeznania świadka J. J., k. 71-76
- zeznania świadka W. K., k. 71-76

- zeznania świadka A. M., k. 71-76
- zeznania świadka M. O., k. 92-95
- przesłuchanie powoda R. J., k. 92-95

Zgodnie z obowiązującymi u pozwanego zasadami i przyjętą praktyką wynagrodzenie za pracę było wypłacane pracownikom w dwóch terminach, tj. część pracowników miała wypłacane wynagrodzenie pierwszego dnia danego miesiąca a część piętnastego dnia danego miesiąca, za miesiąc poprzedni.

W okresie zatrudnienia powoda, wynagrodzenie za pracę, zgodnie z ustaloną praktyką, było przy tym wypłacane pracownikom, w tym powodowi, na podstawie wyliczeń dokonanych przez pozwanego, w kwotach potwierdzonych listami płac, w formie gotówkowej, tj. do rąk danego pracownika, przy czym pozwany nie wymagał od pracowników potwierdzenia, tj. pokwitowania faktu odbioru wynagrodzenia w tym zwłaszcza na listach płac.

Wynagrodzenie za pracę pozwany przekazywał pracownikom w tym powodowi w trakcie przerwy przy stanowisku pracy danego pracownika lub w swoim gabinecie, w kopercie lub przekazując gotówkę bezpośrednio danej osobie.

Dowód:

- zeznania świadka J. J., k. 71-76
- zeznania świadka W. K., k. 71-76
- zeznania świadka A. M., k. 71-76
- zeznania świadka M. O., k. 92-95
- zeznania świadka G. W., k. 92-95
- przesłuchanie powoda R. J., k. 92-95
- przesłuchanie pozwanego M. B., k. 92-95

Powód otrzymywał wynagrodzenie pierwszego dnia każdego miesiąca.

Należne powodowi wynagrodzenie za pracę wynosiło:

- za okres od 15 maja 2015r. do 31 maja 2015r. – 1.140zł brutto, tj.865,18zł netto,
- za okres od 1 czerwca 2015r. do 30 czerwca 2015r. – 1.900zł brutto, tj. 1.394,95zł netto,
- za okres od 1 lipca 2015r. do 13 lipca 2015r. – 743,48zł brutto, tj. 597,52 zł netto.

Tytułem wynagrodzenia za pracę pozwany wypłacił powodowi w formie gotówkowej następujące kwoty:

- za maj 2015 roku – 865,18 zł netto,
- za czerwiec 2015 roku – 1.394,95zł netto,
- za lipiec 2015 roku – 597,52 zł netto.

Od wypłaconego powodowi wynagrodzenia za pracę pozwany odprowadził należne składki na ubezpieczenie społeczne powoda, tj. ubezpieczenie emerytalne, rentowe, chorobowe, zdrowotne i wypadkowe oraz zaliczki na podatek dochodowy.

Świadkiem wypłacania powodowi przez pozwanego wynagrodzenia za pracę byli inni pracownicy zatrudnieni u pozwanego w tym m.in. J. J., W. K. i A. M..

W dniu 2 lipca 2015r., z uwagi na przypadający w lipcu urlop wypoczynkowy, pozwany wypłacił powodowi wynagrodzenie za czerwiec 2015 roku i za okres do zakończenia, planowanego, urlopu wypoczynkowego.

Dowód:

- informacja o dochodach oraz o pobranych zaliczkach na podatek dochodowy w 2015r., k. 5
- listy płac za miesiąc maj – lipiec 2015 roku, k. 26-28
- zaświadczenie Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 7 czerwca 2016r., o niezaleganiu w opłacaniu składek, k. 29
- zeznania świadka J. J., k. 71-76
- zeznania świadka W. K., k. 71-76
- zeznania świadka A. M., k. 71-76
- zeznania świadka M. O., k. 92-95
- przesłuchanie pozwanego M. B., k. 92-95

W wystawionej powodowi informacji o dochodach oraz o pobranych zaliczkach na podatek dochodowy w roku 2015 (PIT-11) pozwany podał, iż powód uzyskał przychód w wysokości 3.783,48zł jak również, że koszty uzyskania wyniosły 417,18 zł zaś pobrana zaliczka na podatek wyniosła 127zł.

Dowód:

- informacja o dochodach oraz o pobranych zaliczkach na podatek dochodowy w 2015r., k. 5

Pismem z dnia 23 marca 2016r., doręczonym adresatowi w dniu 31 marca 2016r., powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 3.783,48zł brutto, tytułem należnego mu wynagrodzenia za pracę za okres od dnia 15 maja 2015r. do dnia 31 lipca 2015r. wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia wymagalności wynagrodzenia za poszczególne miesiące do dnia zapłaty.

Dowód:

- wezwanie do zapłaty z dnia 23 marca 2016r., k. 7
- potwierdzenie nadania i odbioru wezwania do zapłaty, k. 8
- przesłuchanie pozwanego M. B., k. 92-95

W związku z ustaniem stosunku pracy, z uwagi na upływ czasu na jaki zawarta została umowa o pracę, pozwany wystawił powodowi świadectwo pracy datowane na dzień 31 lipca 2015r., w którym potwierdził okres zatrudnienia

powoda w okresie od dnia 15 maja 2015r. do dnia 31 lipca 2015r., w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku pracownika produkcyjnego-stolarza jak również, że stosunek pracy ustał na skutek zakończenia okresu na jaki został zawarty.

Pismem datowanym na dzień 12 kwietnia 2016r., doręczonym adresatowi w dniu 15 kwietnia 2016r., powód, w związku z rozwiązaniem stosunku pracy w dniu 31 lipca 2015r., zwrócił się do pozwanego o wydanie mu świadectwa pracy.

Świadectwo pracy pozwany przesłał powodowi przesyłką pocztową nadaną w dniu 18 kwietnia 2016r.

Dowód:

- świadectwo pracy z dnia 31 lipca 2015r., k. 9 i 52 oraz w aktach osobowych powoda
- pismo z dnia 12 kwietnia 2016r. - wniosek o wydanie świadectwa pracy, k. 50
- potwierdzenie nadania i doręczenia, k. 51
- potwierdzenie nadania świadectwa pracy, k. 53

W 2015 roku pozwany nie miał żadnych problemów finansowych i nie zalegał z wypłatą wynagrodzeń na rzecz pracowników, choć zdarzały się jednodniowe opóźnienia w wypłacie należności na rzecz pracowników. Miały jednak również miejsce sytuacje, gdy pozwany wcześniej wypłacał pracownikom wynagrodzenie za pracę lub zaliczki na poczet należnego wynagrodzenia.

Pozwany na dzień 7 czerwca 2016r. nie zalegał wobec Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w opłacaniu składek na ubezpieczenia społeczne, zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych.

Pozwany na dzień 7 czerwca 2016r. nie posiadał zaległości podatkowych.

Powód, w rozmowach z współpracownikami, nie przekazywał im, że nie otrzymuje wynagrodzenia za pracę. W szczególności nie informował o tym pracowników pozwanego

J. J., W. K., A. M. i M. O.. Przeciwnie miała miejsce sytuacja, gdy powód przekazał pracownikowi pozwanego W. K., że dostał wynagrodzenie za pracę, chwając się otrzymaną z tego tytułu kwotą.

Dowód:

- zaświadczenie Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 7 czerwca 2016r., o niezaleganiu w opłacaniu składek, k. 29
- zaświadczenie Naczelnika Urzędu Skarbowego w Ś. z dnia 7 czerwca 2016r. o niezaleganiu w podatkach lub stwierdzające stan zaległości, k. 30-32
- zeznania świadka J. J., k. 71-76
- zeznania świadka W. K., k. 71-76
- zeznania świadka A. M., k. 71-76
- zeznania świadka M. O., k. 92-95
- zeznania świadka G. W., k. 92-95

- przesłuchanie pozwanego M. B., k. 92-95

W 2015 roku powód mieszkał wraz z żoną, która pracowała zaś na ich utrzymaniu pozostawało dziecko.

Dowód:

- przesłuchanie powoda R. J., k. 92-95

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W toku niniejszego postępowania powód domagał się zasądzenia od pozwanego kwoty 3.783,48zł, tytułem wynagrodzenia za pracę za okres od maja do lipca 2015 roku, wraz z ustawowymi odsetkami, wskazując w uzasadnieniu żądania, że był zatrudniony u pozwanego w okresie od dnia 15 maja 2015r. na podstawie umowy o pracę zawartej na czas określony do dnia 31 lipca 2015r. jak również, że w okresie od maja do lipca 2015 roku nie otrzymywał wynagrodzenia za pracę.

Pozwany domagał się oddalenia powództwa zarzucając, iż należne wynagrodzenie za pracę zostało powodowi w całości wypłacone.

Oceniając zasadność objętego żądaniem pozwu roszczenia podkreślenia w pierwszej kolejności wymaga, iż w niniejszej sprawie bezspornym był fakt zatrudnienia powoda przez pozwanego na podstawie umowy o pracę w okresie od dnia 15 maja 2015r. do 31 lipca 2015r. Powyższa okoliczność znajduje zresztą potwierdzenie w treści wystawionego powodowi świadectwa pracy z dnia 31 lipca 2015r.

Z przeprowadzonych w sprawie ustaleń faktycznych w tym zeznań słuchanych w sprawie świadków oraz przesłuchania stron wynika przy tym, iż powód faktycznie pracę u pozwanego wykonywał do momentu rozpoczęcia urlopu wypoczynkowego, tj. do dnia 2 lipca 2015r.

Z uwagi na zakres żądania pozwu konieczne było ustalenie w jakiej wysokości należne było powodowi wynagrodzenie za pracę. Powód w uzasadnieniu żądania pozwu wskazał bowiem, iż wynagrodzenie za pracę ustalone zostało w wysokości 1.750 zł brutto

z kolei pozwany, w złożonym sprzeciwie, podniósł, iż należne powodowi wynagrodzenie za pracę ustalone zostało na poziomie 1.900zł brutto miesięcznie. Strony postępowania nie kwestionowały jednak, że łączna wysokość należnego powodowi wynagrodzenia za pracę za okres zatrudnienia wynosiła 3.783,48zł. Ostatecznie zresztą po złożeniu przez pozwanego list płacy powoda za okres zatrudnienia maj – lipiec 2015 roku powód, zmienił żądanie pozwu w zakresie poszczególnych kwot wynagrodzenia miesięcznego, od których wniósł o zasądzenie odsetek ustawowych, zgodnie z treścią list płacy i wysokości wskazanego w nim wynagrodzenia nie kwestionując sposobu wyliczenia należnego mu za poszczególne miesiące wynagrodzenia za pracę. Tym samym kwoty te należało uznać jako niesporne.

Z przeprowadzonych w sprawie ustaleń faktycznych w tym zwłaszcza z list płacy, których to prawdziwości i wiarygodności dokumentów żadna ze stron postępowania skutecznie nie podważyła wynika, iż należne powodowi wynagrodzenie za pracę wynosiło:

- za okres od 15 maja 2015r. do 31 maja 2015r. – 1.140zł brutto, tj. 865,18zł netto,
- za okres od 1 czerwca 2015r. do 30 czerwca 2015r. – 1.900zł brutto, tj. 1.394,95zł netto, zaś
- za okres od 1 lipca 2015r. do 13 lipca 2015r. – 743,48zł brutto, tj. 597,52 zł netto.

Co istotniejsze, wobec nie potwierdzenia przez pozwanego pracodawcę warunków zatrudnienia powoda, w formie pisemnej umowy o pracę dokonując ustaleń w zakresie warunków zatrudnienia powoda Sąd oparł się na treści wystawionego powodowi przez pozwanego świadectwa pracy z dnia 31 lipca 2015r., w którym oznaczony został okres zatrudnienia powoda, sposób rozwiązania umowy, wymiar czasu pracy powoda i stanowisko pracy powoda a także na zeznaniach pozwanego, który podał, że należne powodowi wynagrodzenie za pracę wynosiło 1.900zł brutto. Na podstawie zaś w/w dowodów Sąd ustalił w szczególności, iż powód zatrudniony był u pozwanego na podstawie umowy o pracę zawartej na czas określony do dnia 31 lipca 2015r. na co wskazuje treść świadectwa pracy, w którym oznaczono, że stosunek pracy ustał na skutek upływu okresu obowiązywania umowy. Sąd zważył w tym zakresie, iż także powód w uzasadnieniu żądania pozwu podał, iż łącząca go z pozwanym umowa o pracę była umową terminową. Powyższą okoliczność przyznał w treści sprzeciwu także sam pozwany. Wprawdzie następnie, tj. w piśmie procesowym z dnia 20 lipca 2016r. powód zarzucił, iż z pozwanym łączyła go umowa o pracę zawarta na czas nieokreślony jednak powyższym twierdzeniem Sąd nie dał wiary jako niepopartym żadnymi dowodami a przy tym sprzecznym z treścią świadectwa pracy z dnia 31 lipca 2015r. i uprzednimi twierdzeniami powoda zawartymi w uzasadnieniu żądania pozwu.

W niniejszej sprawie spór dotyczył, co do zasady, tego czy powodowi zostało wypłacone należne wynagrodzenie za pracę - jak zarzucał pozwany, czy też nie - jak twierdził powód.

Analizując materiał dowodowy w tym zakresie Sąd zważył w pierwszym rzędzie, że co do zasady, w razie sporu, ciężar dowodu, że zobowiązanie (w postaci wypłaty należnego wynagrodzenia za pracę) zostało wykonane spoczywa na dłużniku, a więc pracodawcy (art. 6 k.c. w związku z art. 300 k.p.). Mimo jednak faktu, że w przypadku, gdy dochodzi do spełnienia świadczenia, celowe jest aby dłużnik (pracodawca) zadbał o pokwitowanie (np. podpis na liście płac) to jednak nie można tracić z pola widzenia okoliczności, iż pokwitowanie, będąc dokumentem prywatnym w rozumieniu art. 245 k.p.c., samo przez się nie jest dowodem rzeczywistego stanu rzeczy, choć niewątpliwie stwarza korzystne dla dłużnika domniemanie, że świadczenie spełnił. Pracodawca może jednak w przypadku braku pokwitowań, zgodnie z przepisami prawa procesowego, stosować wszelkie środki dowodowe dla wykazania spełnienia świadczenia.

Ustalając stan faktyczny w tym zakresie Sąd oparł się na dowodach z dokumentów w postaci informacji o dochodach oraz o pobranych zaliczkach na podatek dochodowy za 2015 rok (PIT – 11), listach płac za miesiąc maj – lipiec 2015 roku, zaświadczeniu Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 7 czerwca 2016r. o niezaleganiu w opłacaniu składek jak również na zeznaniach świadków J. J., W. K., A. M., M. O. i G. W. a nadto na przesłuchaniu powoda R. J. i pozwanego M. B., przy czym Sąd nie dał wiary zeznaniom powoda w zakresie w jakim twierdził on, że nie wypłacono mu należnego wynagrodzenia za pracę z uwagi fakt, iż jego zeznania pozostają w sprzeczności z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, jak również z zasadami doświadczenia życiowego.

W szczególności Sąd zważył w tym zakresie, iż jak wynika z przeprowadzonych ustaleń faktycznych wypłata wynagrodzenia za pracę dla pracowników odbywała się, u pozwanego, w formie gotówkowej, przy czym pracownicy nie potwierdzali na żadnym dokumencie w tym na liście płacy faktu odbioru wynagrodzenia. Okoliczność powyższą potwierdzili w swych zeznaniach wszyscy słuchani w sprawie świadkowie, którzy będąc pracownikami pozwanego posiadali niewątpliwie pełną wiedzę co do sposobu wypłaty wynagrodzenia u pozwanego. Z zeznań w/w świadków, którzy nie byli w żadnym stopniu zainteresowani wynikiem niniejszego postępowania, a których zeznaniom Sąd dał wiarę jak spójnym, wiarygodnym a przy tym korespondującym z pozostałym zebrany w sprawie materiałem dowodowym wynika przy tym, że zgodnie z obowiązującymi u pozwanego zasadami wynagrodzenie za pracę było wypłacane pracownikom w dwóch terminach, tj. część pracowników miała wypłacane wynagrodzenie pierwszego dnia danego miesiąca a część piętnastego dnia danego miesiąca za miesiąc poprzedni, przy czym powód otrzymywał wynagrodzenie pierwszego dnia danego miesiąca. Nadto, jak wynika z przeprowadzonych ustaleń faktycznych, wynagrodzenie za pracę pozwany przekazywał pracownikom w tym powodowi w trakcie przerwy przy stanowisku pracy danego pracownika lub w swoim gabinecie, w kopercie lub przekazując gotówkę bezpośrednio danej osobie. Co istotniejsze

z zeznań powołanych do sprawy świadków w tym zwłaszcza świadków J. J., W. K. i A. M. wynika, że widzieli oni fakt wypłacania powodowi przez pozwanego wynagrodzenia za pracę. Wprawdzie świadkowie ci nie posiadali wiedzy jakie konkretnie kwoty były przekazywane powodowi jednak

z przesłuchania pozwanego, którego to zeznaniom Sąd dał wiarę jako spójnym i logicznym a przy tym znajdującym potwierdzenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym w tym zwłaszcza w zeznaniach świadków a także w dokumentach w postaci informacji

o dochodach oraz o pobranych zaliczkach na podatek dochodowy w 2015r., zaświadczeniu Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 7 czerwca 2016r. o niezaleganiu w opłacaniu składek i zaświadczeniu Naczelnika Urzędu Skarbowego w Ś. z dnia 7 czerwca 2016r. o niezaleganiu w podatkach lub stwierdzające stan zaległości a także w listach płac wynika, iż tytułem wynagrodzenia za pracę pozwany wypłacił powodowi w formie gotówkowej: za maj 2015 roku – 865,18 zł netto, za czerwiec 2015 roku – 1.394,95zł netto zaś za lipiec 2015 roku – 597,52 zł netto. Dając wiarę zeznaniom pozwanego co do faktu

i kwot wypłaconego powodowi wynagrodzenia za pracę za miesiące maj, czerwiec i lipiec 2015 roku Sąd uwzględnił zarówno fakt, iż świadkowie J. J., W. K. i A. M. potwierdzili, iż widzieli fakt przekazywania powodowi przez pozwanego wynagrodzenia ale i fakt, że przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało, iż od wypłaconego powodowi wynagrodzenia za pracę pozwany odprowadził należne składki na ubezpieczenia społeczne powoda, tj. ubezpieczenia emerytalne, rentowe, chorobowe, zdrowotne i wypadkowe oraz zaliczki na podatek dochodowy co potwierdzają pisma Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 7 czerwca 2016r. i Naczelnika Urzędu Skarbowego w Ś. z dnia 7 czerwca 2016r.

Nadto Sąd uwzględnił w tym zakresie okoliczność, że z przeprowadzonych w sprawie ustaleń faktycznych wynika, iż w 2015 roku pozwany nie miał żadnych problemów finansowych i nie zalegał z wypłatą wynagrodzeń na rzecz pracowników jak również, iż powód, w rozmowach z współpracownikami, nie przekazywał im, że nie otrzymuje wynagrodzenia za pracę co byłoby rzeczą logiczną, gdyby faktycznie taka sytuacja miała miejsce. Przeciwnie z zeznań świadka W. K. wynika, iż powód poinformował go, że dostał wynagrodzenie za pracę i chwalił się wysokością uzyskanego wynagrodzenia.

Uwzględniając powyższe okoliczności Sąd za nieuzasadnione uznał żądanie pozwu, uznając na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w tym zwłaszcza na podstawie dokumentów w postaci list płacy za okres od maja do lipca 2015 roku, informacji PIT-11, pisma Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 7 czerwca 2016r., pisma Naczelnika Urzędu Skarbowego w Ś. z dnia 7 czerwca 2016r., zeznań słuchanych w sprawie świadków i pozwanego, iż powód otrzymał należne mu za okres objęty żądaniem pozwu wynagrodzenie za pracę.

Wprawdzie pozwany nie przedłożył do akt sprawy dokumentów – pokwitowań odbioru przez powoda wynagrodzenia za pracę za okres od maja do lipca 2015 roku jednak jak zaznaczono powyżej pokwitowania spełnienia świadczenia nie stanowią w tym zakresie wyłącznego, dopuszczalnego przepisami, dowodu. Z drugiej strony nie uszło uwagi Sądu, iż powód, który jak twierdził w toku przesłuchania rzucił pracę gdyż w końcu zabrakło mu pieniędzy, przez okres blisko ośmiu miesięcy nie podejmował wobec pozwanego żadnych działań zmierzających do pozyskania wynagrodzenia za pracę. Rzeczą naturalną i oczywistą jest bowiem, iż gdyby powód nie otrzymywał należnego wynagrodzenia wówczas niewątpliwie zgłosiłby to osobie zajmującej się wypłatą wynagrodzenia, tym bardziej, że na jego i jego żony utrzymaniu pozostawało dziecko. Tymczasem powód do dnia 23 marca 2016r. nie zgłaszał pozwanemu, iż nie otrzymuje wynagrodzenia. Pozwany po raz pierwszy dowiedział się, że powód zgłasza w stosunku do niego roszczenia o wypłatę wynagrodzenia dopiero po rozwiązaniu umowy o pracę tj. z treści pisma powoda z dnia 23 marca 2016r. Powyższa zaś okoliczność uzasadnia przekonanie, iż jak zeznał pozwany wynagrodzenie zostało faktycznie powodowi wypłacone. Trudno bowiem uznać, aby pracownik – mający na utrzymaniu dziecko, który – jak twierdził powód w toku przesłuchania rzucił pracę, gdyż zabrakło mu pieniędzy przez okres blisko ośmiu miesięcy nie otrzymując należnego z tego tytułu wynagrodzenia pozostaje bezczynny. Wprawdzie powód argumentował, iż nie był

w stanie wykazać wiążącej go z pozwanym umowy o pracę, gdyż umowa ta została zawarta ustnie oraz nie miał wiedzy, że pozwany odprowadzał za niego składki na ubezpieczenie społeczne, zdrowotne, Fundusz Pracy oraz podatek dochodowy jednak jego twierdzenia

w tym zakresie nie zasługują na uwzględnienie. Zważyć bowiem wypadnie, iż powód mógł powyższą okoliczność wykazać poprzez swoje zeznania i zeznania świadków a także mógł niezwłocznie po rozwiązaniu umowy uzyskać informacje np. w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych o tym czy został zgłoszony do ubezpieczeń i czy pracodawca odprowadził należne składki.

W tych okolicznościach Sąd uznał, iż wprawdzie pozwany naruszył wynikający z treści przepisu art. 94 pkt 9a kp, obowiązek zgodnie z którym pracodawca jest obowiązany prowadzić dokumentację w sprawach związanych ze stosunkiem pracy oraz akta osobowe pracowników niemniej jednak, w ocenie Sądu, pozwany wykazał w toku niniejszego postępowania, iż pracownik, tj. powód otrzymał wynagrodzenie za okres objęty żądaniem pozwu.

Mając powyższe na względzie Sąd orzekł jak w punkcie I sentencji.

Orzeczenie o kosztach postępowania, zawarte w punkcie II wyroku, Sąd oparł na treści przepisu art. 98 k.p.c. uwzględniając dalej fakt, iż powództwo zostało oddalone w całości zaś na koszty poniesione przez pozwanego złożyło się wynagrodzenie jego pełnomocnika procesowego w stawce 675 zł (§ 2 pkt 3 w zw. z § 9 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych).

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zawarte w punkcie III wyroku znajduje oparcie w art. 108 k.p.c. oraz art. 113 w zw. z art. 96 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2010 r., Nr 90, poz. 594). W toku postępowania powód był zwolniony od obowiązku uiszczenia opłaty sądowej od pozwu na podstawie art. 96 ust. 1 pkt 4 powołanej ustawy. Żądanie pozwu podlegało w całości oddaleniu, w związku z czym nie budzi wątpliwości, iż powód jest stroną, która - w rozumieniu art. 98 k.p.c. - proces przegrała, co winno uzasadniać obciążenie go kosztami postępowania w zakresie opłaty sądowej. Z dyspozycji art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych wynika jednak, iż nie istnieją podstawy do obciążenia kosztami strony, zwolnionej od kosztów postępowania, która proces przegrała.

W związku z powyższym Sąd orzekł jak w punkcie III wyroku.